

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

15
En sandfærdig

Kjærligheds-Bise,

forfattet af en fattig Pige ved Navn

Anne Koldsdatter

i

Navne Sogn.

En Ting jeg dig beder min elskende Sjæl, Bedrag ei din Kjærest, Det gaar ei dig vel, Endskjønt jeg er fattig og ringe af Stand; thi Lykken saa snarlig forandre sig kan.

2. Jeg haver ei Rigdom, ei Guds eller Guld, Jeg er iblandt Eder en fremmed vild Fugl, Jeg er iblandt Eder en fremmed Gjest, Men Herren mig hjælper, han kjender mig bedst.

3. En Skaber vi have, Det veed du vel selv, Han deler sin Gave Til hvem, som han vil, Den Rigdom du haver, Dig Herren har gi'et. Naar han det gjentager, Hvad falder du det.

4. Jeg har dig paamindet med Suk og med Graad; Men jeg er for ringe, Det kan jeg forstaa, Du svared: før vil du opgive din Aand, Før du nogen Anden vil løse din Haand.

5. Mit trofaste Hjerter du længe har haft, Dit Hjerter ei haver sig fæstet saa haardt, At aldrig ei Nogen kan bedre formaa, Før Døden mig tvinger og Manden opgaar.

6. Jeg gjerne vil ønske, Det over Enhver, Gud Fader han unde dem den have kjær, Som den monne elske af Hjerter og Mund, Saa længe den lever til yderste Stund.

V box 28:829

7. Troer du ei at Herren paa Regning har sat
De syndige Eder, som du haver gjort, Paa det at
du eenlig skal leve din Tid, For du nogen Anden
begjærer end mig.

8. Paa det at du aldrig skal bygge din Troe,
Men at vi tilfammen i Egteskab boe, Dg saa at
vi Begge skal leve i Fred, Til Døden os stiller,
Dg vi skal aasted.

9. Hvad vil du Gud svare, Naar Tiden gaaer
om, Dg han dig henkalder, Da for sig til Dom,
De vigtige Løfter han kræver af dig, Som du her
i Verden udlovede mig.

10. Thi havde du bedet til Herren med Flid,
For du udaf Hjertet begjærede mig, Dg havde du
gaaet paa Guds Beie og Stie, du havde ei øvet
din Falskhed mod mig.

11. Jeg der maa bekjende, Ei andet jeg kan,
End du er jo rig og af høiere Stand; Thi Rig-
dom den er en bedragelig Ting, Ei andet os stiller
end jeg er for ring'.

12. De Dage er' mange, de Timer er' fleer,
De Tider længere, naar Sorgen sig teer; Thi glæ-
des jeg over, at Gud er den Mand, Som over
en Faderløs holder sin Haand.

13. Dit trofaste Hjerter du lovede mig, Det har
du opfyldet med Ligt og med Svig, Men jeg vil
til Herren levere min Sag; Han Sandhed frem-
bringer for Lyset en Dag.

14. Da du mig indbildte at blive mig tro, Gif
jeg strax fornemme, du holdt dig med to, Jeg
tænkte du havde en bedre Forstand, End to at le-
vere dit Hjerter og Haand.

15. Det kan hver begribe, som har sin For-
stand, At ikke to Dvinder forliges om en Mand,
Jeg beer i mit Hjerter, sjønt Sorgen er stor, Jeg
mener du tænker at giftes med to.

16. Den ene har Penge, som hjælpe sig kan,
Saalænge hun strider hun vinder en Gang; Thi
dine Paarørende sig vil saa, Du hende skal tage,
du Penge skal faa.

17. Du var ei den Første, der blev saa utroe,
Men om du paa eengang har beilet til To, Und-
skyldninger kan ikke hjælpe for dig, Saasandt som
Gud lever du sveget har mig.

18. Det martrer mit Hjerter, det ængster mit
Mod, at mange vil sig jeg har dig forgjort, Lad
Verden mig trænge med Vogn og Fortrød, Jeg
glæder mig over, At Gud Sandheden veed.

19. Vi alle bør bede, hver udi sin Stand, Vi
Tiden kan leve saa lykkelig frem, Vi kund' om-
gaaes hverandre paa Jord, Saa kunde vi samles
i Himmels Chor.

20. I Himmelen jeg har en Formynder saa
god, Han haver mig kjøbt med sit Legem og Blod,
Han trøster mit Hjerter, som Sorgen har klemt,
Som du udi sit Nar listig har kjendt.

21. Nu vil du forbaude og sig dig fri, At al-
drig du haver begjæret mig, Men Herren skal vidne,
Som Sagen forstaaer, Han Sandhed fremfører,
Naar Vognen bag staaer.

22. Jeg veed der er Mange, som hjælpe skal
dig, Som vil dig undskyldte, Du blive skal fri, Om
tusinde Munde undskyldte vil dig, Saa sandt som
Gud lever du sveget har mig.

23. Du syntes du var en velagtendes Karl,
Men nu har du gjort dig til gaaendes Nar, thi
du var som Ræven, der listet sig frem, Med Løf-
terne søde, men Tungen var slem.

24. En Ven jeg i Himlen har bedre end Dig,
Som kaldes min Christus og Frelsere blid, der
finder jeg Glæde for al min Uroe, Der faaer jeg
en Brudgom, som bliver mig troe.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 2

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

25. Jeg ondt dig ei under, det Herren selv
veed, Skjønt Tiden sig herefter ynkelig teer, Jeg
glad aldrig bliver, for Sjelen til Gud Henfaldes
og bliver besmykket til Brud.

26. Jeg glæder mig over, at Gud er den Mand,
Som Glæde for Sorg mig igjen give kan; Thi
har jeg min Glæde i Verden forlist, I Himlen er
Glæde, der bruges ei Rist.

27. Du mener at leve i Velstand og Pragt,
Mens jeg udi Verden er ganske forladt, Imedens
jeg er paa den syndige Jord, Jeg glemmer vist
aldrig din Falskhed saa stor.

28. Du har et Steenhjerte det seer du nu selv,
Du agter selv ikke din dyrebare Sjæl, Gud hjælpe
dig nu det seer farligten ud, Du har dig saa ofte
forbandet for Gud.

29. Den Skaal du mig stjænter, jeg drikke maa
ud, Mon den skulde være besiddet af Gud: Nei
jeg tror ei Herren vil saadant skal skee, At Noget
skal Falskhed mod Troen betee.

30. Jeg maa dig ei domme, Gud dommer selv
mig, Men Gud bevare at gjøre sig Svig, Vi
Begge behøve at tænke os om, Thi det er forsilbe,
naar Gud holder Dom.

31. Den, Bisen har digtet, har Sandhed frem-
ført, Fordi at mit Hjerte af Sorgen var rørt,
Jeg gjerne vil sværge om Vre og Liv, At Alt det
er Sandhed, jeg skriver om dig.

32. Jeg slutter min Bise, eenfoldig og kort,
Skjønt mange fortryder jeg dette har gjort, Men
Herren mig hjælpe, gjør Tiden ei lang, Saa er jeg
fornøiet og slutter min Sang.